09/04/2020

Κύκκου Νικηφόρος: “Το αντίδοτο του πνευματικού κορωνοϊού”

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Κύκκου και Τηλλυρίας

Το Κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου στο Μετόχι Ιεράς Μονής Κύκκου, Άγιος Προκόπιος, κατά την Ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου.

Δείτε το βίντεο:

Διαβάστε το κήρυγμα:

Αν η ποίηση, η κάθε ποίηση, αγαπητοί χριστιανοί, θεωρείται ως η τελειότερη έκφανση και έκφραση της αρμονίας του λόγου, με τον οποίο εκδηλώνεται από τον εμπνευσμένο ποιητή το μεγαλείο του ενυπάρχοντος στον άνθρωπο Θείου Πνεύματος, τότε οι θεόπνευστοι ποιητές και υμνογράφοι της Αγίας μας Εκκλησίας εξήρθησαν πράγματι σε δυσθεώρητες σφαίρες πνευματικής ανατάσεως, υμνώντας το πρόσωπο της Παναγίας στον Ακάθιστο Ύμνο, τον οποίο με τόση κατάνυξη παρακολουθήσατε και από τους δέκτες των τηλεοράσεών σας, λόγω της αναγκαστικής μη προσέλευσής σας στους ιερούς ναούς, εξ αιτίας της οδυνηρής πανδημίας του κορωνοϊού, που τόσο σκληρά δοκιμάζει σήμερα την ανθρωπότητα.

Δεκατέσσερεις αιώνες έχουν περάσει από τότε, που η Παναγία έσωσε την Βασιλεύουσα πόλη της Κωνσταντινουπόλεως από τη συνδυασμένη επιδρομή Αβάρων και Περσών, ενώ ο αυτοκράτορας Ηράκλειος απουσίαζε μαζί με τον στρατό του στα βάθη της Ανατολής και ευγνώμονας ο ορθόδοξος λαός της Κωνσταντινουπόλεως αφιέρωσε τον ύμνο αυτό, σαν ευλαβική προσφορά, προς την Υπέρμαχο Στρατηγό, για να ψάλλει η πόλη τα νικητήρια και τα ευχαριστήρια «ως λυτρωθείσα των δεινών» και των συμφορών εκείνων.

Δεκατέσσερεις αιώνες έχουν περάσει κι όμως ο ύμνος αυτός, όχι μόνο δεν λησμονήθηκε, αλλά ακούγεται με βαθιά πάντοτε ευλάβεια από τα πλήθη των Ορθοδόξων Χριστιανών, γιατί είναι ποίημα γνήσια χριστιανικό και ελληνικό.

Είναι ο βυζαντινός παιάνας της νίκης των Ελλήνων κατά των Βαρβάρων, αλλά και των χριστιανών κατά των αοράτων πειρασμών της αμαρτίας.

Ο επιτηδευμένος ποιητής του Ύμνου κατορθώνει με τρόπο θαυμαστό να συνδυάζει τα παρόντα με τα αιώνια, την σωτηρία της Κωνσταντινουπόλεως με τη λύτρωση των ψυχών, τις υλικές ευεργεσίες του Θεού προς τον άνθρωπο με τις πνευματικές δωρεές. Το γεγονός, όμως, που συγκλονίζει την ψυχή μας είναι η μεγάλη ευεργεσία του Θεού προς την ανθρωπότητα, η σάρκωση του Θεού Λόγου.

Ο Ακάθιστος ύμνος παίρνει το μεγάλο γεγονός της θείας Οικονομίας από την αρχή του, από την ώρα του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου από τον Αρχάγγελο Γαβριήλ, ως την γέννηση στο σπήλαιο, την προσκύνηση των ποιμένων και των μάγων, την Υπαπαντή στον Ναό, ως την φυγή στην Αίγυπτο και την επάνοδο στην Ναζαρέτ. Και προσκυνεί όλα αυτά τα υπερφυή γεγονότα.

Τα εξαίρει, τα υμνεί και τα δοξολογεί, τα θαυμάζει και τα προβάλλει σε προσκύνηση και διδαχή. Εμβαθύνει σ’ αυτά, θεολογεί, δογματίζει, διδάσκει και καλεί τον πιστό και ευλαβή χριστιανό να αρθεί στα ύψη των αρετών του Χριστού και της Παναγίας, να αναλογιστεί τι έγινε για τη δική του λύτρωση και σωτηρία.

Πώς η πάναγνος Θεοτόκος στάθηκε με τις αρετές της άξια να δεχθεί τον Χριστό στην πανάμωμη κοιλιά της, για να γεννήσει τον Σωτήρα και Λυτρωτή όλου του κόσμου και να γίνει έτσι η απαρχή της σωτηρίας μας.

Η μήτρα της Παναγίας έγινε «χωρίον του Αχωρήτου και «δοχείον του αστέκτου πλαστουργού της. Έγινε «κλίμαξ δι’ ης κατέβη ο Θεός» και «η γέφυρα η μετάγουσα τους εκ γης προς ουρανόν».

Αυτή μας συνάπτει με τον Χριστό και την σωτηρία μας. Είναι η Μητέρα όλων των χριστιανών, οι οποίοι ως παιδιά δικά της γίνονται δεκτικοί της θείας χάριτος και θεώνονται.

Έτσι η εν Χριστώ σωτηρία είναι βιωματικά μεθεκτή μέσα από το πρόσωπο της Παναγίας μας.

Δίκαια, λοιπόν, η Εκκλησία μας τοποθετεί την Παναγία, την Μητέρα του Θεού, στο κέντρο της ευσέβειάς της. Η Εκκλησία μας, χωρίς να θεοποιεί την Παναγία, αναγνωρίζει ολόκληρο το επίγειο και ουράνιο μεγαλείο της και απονέμει σ’ αυτήν την ύψιστη τιμή, που είναι δυνατόν να αποδοθεί.

Κανένα πλάσμα του Θεού δεν πήρε ούτε θα πάρει την δόξα της Παναγίας. Γιατί κανένας δίκαιος ή άγιος δεν είναι τόσο κοντά στον Χριστό όσο αυτή.

Ούτε οι δώδεκα Απόστολοι, ούτε ο Τίμιος Πρόδρομος, που στάθηκε, κατά τον λόγο του Κυρίου, «ο εν γεννητοίς γυναικών μείζων», τιμήθηκε όσο η Θεοτόκος, η οποία αξιώθηκε να δανείσει σάρκα από την σάρκα της στον Υιό και Λόγο του Θεού και γι’ αυτό και εξαιρέτως λέγεται Παναγία και Υπεραγία και παρ’ ότι είναι άνθρωπος γεννημένη από ανθρώπους, είναι όμως, κατά τα λόγια του Αγγέλου, «τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ενδοξοτέρα ασυγκρίτως των Σεραφείμ».

Η Εκκλησία μας με την ακολουθία των Χαιρετισμών τοποθετεί μπροστά μας τον μεγαλύτερο πνευματικό πομπό και τον ισχυρότερο πόλο έλξεως της ψυχής μας, την Παναγία μας.

Παρακολουθώντας με ευλάβεια και κατάνυξη τους Χαιρετισμούς της Θεοτόκου, αφήνουμε την ψυχή μας να υψωθεί πιο ψηλά από τις μικρότητες και τις ατέλειές μας και να επικοινωνήσει το πνεύμα μας με την άγια μορφή της.

Καθώς ακούμε τους ύμνους και τις ικετήριες κραυγές των υμνωδών προς την Θεοτόκο, ενώνουμε και τους δικούς μας καημούς, τα προβλήματά μας, τα αισθήματα των καρδιών μας και τα αναφέρουμε στην Μητέρα του Θεού και μεσίτρια του κόσμου. Αυτή παρακαλούμε, σ’ αυτή λέμε τα βάσανά μας, τον πόνο μας, σ’ αυτήν κλαίμε τις αμαρτίες μας.

Και αυτή σαν μάνα δική μας, μας νοιώθει. Και σαν μάνα του Χριστού με παρρησία για μας πρεσβεύει.

Ο Ορθόδοξος λαός μας την έκανε μάνα του αληθινή, όπως ακριβώς το ζήτησε από τον Σταυρό ο Υιός της. «Ιδού η μήτηρ σου», είπε στον Ιωάννη.

Και σαν μάνα του πόνου και δική του, της εμπιστεύθηκε ο ευλαβικός λαός μας όλους τους πόνους, τις αγωνίες και τους καημούς του.

Και στον κάθε πόνο το βοτάνι της γιατρειάς το αναζητά κοντά σ’ αυτή την γλυκιά παρηγορήτρια. Και ανάβει κάθε του πόθο κρυφό, καντήλι μυστικό το εικονοστάσι της θερμής μεσίτριας.

Ο Ορθόδοξος λαός μας με την αλάθευτη διορατικότητά του, βρήκε στην μορφή της Παναγίας την ενσάρκωση των στεναγμών του, του πόνου και των θλίψεων του.

Σ’ αυτήν καταφεύγει στις δύσκολες στιγμές της ζωής του, για να βρει παρηγοριά, για να αντλήσει θάρρος, για να σβήσει την φλόγα της φρικτής δοκιμασίας του.

Μπροστά στη σεβάσμια εικόνα της, όλοι σκύβουμε ευλαβικά το κεφάλι και γονατίζουμε ικετευτικά ζητώντας ανακούφιση και παρηγοριά και τόνωση και ελπίδα.

Και εκείνη βασίλισσα πραγματική, σκύβει στοργικά σ΄ εμάς τα παιδιά της και γεμάτη αγάπη, τον πόνο μας βαλσαμώνει, τα δάκρυά μας σπογγίζει, τους παλμούς της καρδιάς μας ηρεμεί, την ψυχή μας γαληνεύει και εμπνέει σε όλους μας την ελπίδα για το μέλλον, τη χαρά για την ζωή.

Όσοι, λοιπόν, δοκιμάζουμε θλίψεις, όσοι αισθανόμαστε την ρομφαία του πόνου να διατρυπά την καρδία μας, όσοι καμπτόμεθα κάτω από το βαρύ φορτίο των καθημερινών ταλαιπωριών.

Όσοι νομίζουμε ότι είναι μακρές και ατελείωτες οι μέρες και ώρες της οδύνης μας, όσοι αισθανόμαστε την ανάγκη της θείας παρηγοριάς και ενισχύσεως, ας ανυψώσουμε το βλέμμα της ψυχής προς Εκείνη, η οποία πόνεσε για να είναι σήμερα «πάντων θλιβομένων η χαρά και αδικουμένων προστάτης».

Απευθυνθείτε, λοιπόν, στην Παναγία όλοι. Μιλήστε της. Ανοίξτε την καρδιά σας. Πέστε τον πόνο σας. Στυλώστε το βλέμμα σας πάνω στην άγια μορφή της και παρακαλέστε την. Είμαι βέβαιος θα βρείτε ανταπόκριση. Θα βρείτε την παρηγοριά, την τόνωση και την ελπίδα.

Μητέρες κοιτάξτε την Παναγία. Έχετε κάτι κοινό με αυτή. Τον ίδιο τίτλο. Τον ατίμητο τίτλο της μητέρας, της μάνας. Κοιτάξτε την με το μάτι της μάνας. Μιλήστε της. Πέστε της απλά κάθε τι που σας απασχολεί. Είμαι σίγουρος θα βρείτε κατανόηση. Θα συνεννοηθείτε.

Πονεμένα αδέλφια μου, με τα δακρύβρεκτα μάτια σας συναντήστε τα πονεμένα μάτια της Παναγίας μας. Έχουν κάτι να σας πουν. Παιδιά μου, σας λένε, όταν πονάτε κοιτάξτε τον Σταυρό του Υιού μου. Κοιτάξτε εμένα. Αντλήστε δύναμη και αντιμετωπίστε τον πόνο με σιωπή, με υπομονή, με καρτερία. Δαμάστε τον πόνο σας με την αγάπη σας στον Υιό μου και Θεό σας.

Κοιτάξτε την Παναγία οι αμαρτωλοί, έχει να πει και σε μας κάτι σημαντικό. Αυτή που στην ζωή της υπήρξε η άμωμη, η άσπιλη, η Παναγία η κεχαριτωμένη, που σάρκωσε και γέννησε τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας.

Μην απελπίζεστε, μας λέγει. Εγώ θα γίνω για σας η μεσίτρια, η «γέφυρα η μετάγουσα τους εκ γης προς ουρανόν», η «ταχινή βοήθεια», η «διηνεκής προστασία». «Πολλά ισχύει δέησις Μητρός προς ευμένειαν δεσπότου». Μόνο ένα βλέμμα σας ικετευτικό στον Υιό μου φτάνει.

Αλλά, αγαπητοί χριστιανοί, οι Χαιρετισμοί της Παναγίας είναι μαζί και τραγούδι ελευθερίας.

Η Παναγία Παρθένος για το έθνος μας είναι η «Υπέρμαχος Στρατηγός», «δι’ ης εγείρονται τρόπαια και εχθροί καταπίπτουσιν».

Στην Παναγία Παρθένο καταφεύγουμε εν καιρώ πολέμων και διωγμών, επιδρομών αλλοφύλων και εθνικών καταστροφών.

Εκείνη η αθάνατης μνήμης σύναξη του λαού στον ναό της του Θεού Σοφίας, ενώ πολιορκείτο η Πόλη από τους Αβάρους, έχει αναχθεί για την ελληνική Ορθοδοξία, σε ακαταμάχητο σύμβολο προτροπής, ότι, δηλαδή, σε κάθε κίνδυνο εθνικό στην

Παναγία μας πρέπει να καταφεύγουμε και μείς.

Σήμερα που οι αδικίες των ισχυρών της γης, οι δικές μας αδυναμίες και οι πολλές μας αμαρτίες, κρατούν ακόμα την μισή μας πατρίδα υπόδουλη, τραυματισμένη και πρόσφυγα και εμπαιζομένη από την μεγαλόσχημη απάτη της διεθνούς διπλωματίας.

Σήμερα που ο κυπριακός ελληνισμός για 46 τώρα χρόνια, με τσακισμένα τα φτερά, με την πικρή γεύση της απογοήτευσης, με τις ελπίδες του γκρεμισμένες και τις προσδοκίες του διαψευσμένες, έχει μολύβι το πένθος στην καρδιά, πού αλλού να προσφύγουμε πρέπει;

Στην Παναγία να προστρέξουμε πρέπει, νοερά να την ατενίσουμε και γονυκλινείς μπροστά στα άχραντα πόδια της θερμά να την παρακαλέσουμε να γίνει ξανά για μας μεσίτρια στον Υιό της, για να φανεί ίλεως και να συντομεύσει τον χρόνο της οδυνηρής δοκιμασίας μας.

Χριστιανοί μου,

Επιτρέπει ο Θεός θλίψεις και δοκιμασίες σε άτομα, σε οικογένειες και σε έθνη και σ’ όλη την ανθρωπότητα για λόγους παιδαγωγικούς. Αυτός, όμως, επεμβαίνει στον κατάλληλο καιρό, για να δώσει τη θεραπεία και τη λύτρωση.

Και ο κατάλληλος καιρός εξαρτάται και μπορούμε να πούμε καθορίζεται, από τον ίδιο τον άνθρωπο.

Όσο πιο πρόθυμα και πιο σύντομα δεχθεί ο άνθρωπος την καλή παιδαγωγία, που η θλίψη και η δοκιμασία απεργάζεται, με όσο μεγαλύτερη πίστη καταφύγει προς τον Θεό και του ζητήσει με θερμή προσευχή και ειλικρινή μετάνοια τη λύτρωση και σωτηρία, τόσο πιο πολύ συντομεύει ο χρόνος της οδυνηρής δοκιμασίας.

Φαίνεται, όμως, ότι κατά τη διάρκεια των 46 χρόνων τουρκικής κατοχής, όχι μόνο δεν μετανοήσαμε, αλλά αντίθετα περιφρονήσαμε τον Θεό και αυτονομηθήκαμε από κάθε υπερβατική αυθεντία και ζούμε ζωή βοσκηματώδη, κατά την έκφραση του Μεγάλου Βασιλείου.

Ζούμε, δηλαδή, όπως τα ζώα, χωρίς πνευματικά ενδιαφέροντα, χωρίς μεταφυσικές ανησυχίες, χωρίς αγάπη, χωρίς συμπόνια, χωρίς αλληλεγγύη, χωρίς μετάνοια, χωρίς εξομολόγηση, χωρίς τακτική προσέλευση στην ψυχοτρόφο τράπεζα της θείας Ευχαριστίας.

Γι’ αυτό και ο Θεός, όχι μόνο δεν έσβησε τη φλόγα της φρικτής, εθνικής δοκιμασίας μας, αλλά αντίθετα εξ αιτίας των πολλών αμαρτιών μας, επέτρεψε και την παρούσα μάστιγα του φέροντος το σχήμα κορώνας ιού, του επάρατου και

θανατηφόρου κορωνοϊού. Και το ευλογημένο ημών γένος οδυνάται μαζί βεβαίως με όλη την ανθρωπότητα.

Εκτός, όμως, από τη μάστιγα αυτή του κορωνοϊού, που τόσο πολύ μας φοβίζει, γιατί φέρνει μαζί του τον θάνατο τον σωματικό, υπάρχει και ένας άλλος ιός, που προηγήθηκε της παρούσης πανδημίας του κορωνοϊού, ο πνευματικός κορωνοϊός, που φέρνει μαζί του και αυτός ένα χειρότερο θάνατο από τον σωματικό, φέρνει μαζί του τον αιώνιο πνευματικό θάνατο, στον οποίο οδηγούμαστε λόγω της σκληροκαρδίας μας, της έλλειψης αγάπης και της αμετανοησίας μας.

Σε αντίθεση με το αντίδοτο της παρούσης λοιμώδους νόσου του κορωνοϊού, που δεν βρέθηκε ακόμα, το αντίδοτο του πνευματικού κορωνοϊού υπάρχει.

Ποιο είναι αυτό; Είναι η θέρμανση της καρδιάς μας με το εμβόλιο της Θείας Χάρης, η θέρμανση της καρδιάς με την αγάπη, τη συμπόνοια, την αλληλεγγύη, την μετάνοια, την εξομολόγηση, την θεία Κοινωνία.

Για να βρεθεί και το αντίδοτο της λοιμώδους νόσου του κορωνοϊού, που καλπάζει σήμερα και σκορπά τον θάνατο παντού σ’ όλη την οικουμένη, θα πρέπει να μετανοήσουμε όλοι ειλικρινά και να επανέλθουμε και πάλι στον Θεό.

Η μετάνοια εξαγνίζει την ψυχή και δημιουργεί τις προϋποθέσεις, για να ξανασυνδεθούμε με τον Θεό. Δεν είναι τυχαία που ο ιερός Χρυσόστομος, ο μέγιστος αυτός φωστήρας της τρισηλίου θεότητας μας προειδοποιεί ότι, ο Θεός κατά την ημέρα εκείνη της κρίσεως δεν θα μας ερωτήσει γιατί αμαρτήσαμε, αλλά γιατί δεν μετανοήσαμε.

Οι Χαιρετισμοί, λοιπόν, της Θεοτόκου θα πρέπει να μας βοηθήσουν να μετανοήσουμε ειλικρινά και να επανασυνδέσουμε τη ζωή μας με τον χορηγό της ζωής, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστόν.

Τα πονεμένα μας «Χαίρε» προς την Παναγία, τη μητέρα του Θεού, να μεταβάλλονται πρέπει σε λυγμούς μετάνοιας και σε κλάμα μεταμέλειας.

Τα πονεμένα «Χαίρε» μας προς τη Θεοτόκο να μετασχηματίζονται πρέπει σε δάκρυα συντριβής και ταπείνωσης και μετάνοιας ειλικρινούς, που να οδηγήσει στο εξομολογητήριο και από εκεί στην τράπεζα του Άρτου της Ζωής.

Και τότε, με χείλη απαλλαγμένα από τον ρύπο της αμαρτίας, να απευθυνθούμε στην Παναγία και να είστε βέβαιοι, πλούσια θα δεχθούμε την ισχυρή προστασία της Θεομήτορος, την τόνωση και την ενίσχυσή της.